

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/131/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318204502
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2318204502.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31575951, proti žalovanej: Z. Q., rod. A., nar. XX. P. XXXX, trvale bytom A. nad V. s. č. XXX, o zaplatenie 4.191,29 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 17. januára 2019 č. k. 28Csp/10/2018-108, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej o zaplatenie úrokov z omeškania 5% ročne z nezaplatených úrokov 235,10 eur od 27.4.2018 do zaplatenia m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania 5% ročne zo sumy 235,10 eur od 27.4.2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v zostávajúcej napadnutej zamietajúcej časti veci samej rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

II. Žalobkyňa má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu.

III. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.191,29 eur, úrok 235,10 eur, úroky z omeškania 2,73 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatenej istiny 4.191,29 eur od 27.4.2018 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a III. žalobkyni voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obch.z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov); § 52 ods. 1 a 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 2 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 180 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 1 ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy stranami); § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z..

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa na základe skutočností uvedených v návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 23.5.2018 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.191,29 eur, úrok 235,10 eur, úroky z omeškania 2,73 eur, úrok 15,90% ročne z nezaplatenej istiny 4.191,29 eur od 27.4.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 235,10 eur od 27.4.2018 do zaplatenia a náhradu trov konania, titulom porušenia záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 0000000000037077 - Pôžička, uzatvorenej dňa 12.3.2013

medzi stranami. Žalovaná sa k podanej žalobe, ani k predloženým dôkazom písomne nevyjadrila. Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu, podľa ktorého strany uzavreli dňa 12.3.2013 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 000000000037077 - pôžička, na základe ktorej bola žalovanej poskytnutá pôžička vo výške 6.000 eur, ktorú sa žalovaná zaviazala splácať v mesačných splátkach (120) po 100,07 eur. Z textu zmluvy vyplýva RPMN 18,01%, fixná ročná úroková sadzba 15,90% do splatnosti, priemerná hodnota RPMN 18,86%, celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť 12.247,20 eur, termín splatnosti 1. anuitnej splátky 20.3.2013, periodicita a termín splatnosti anuitnej splátky mesačne, 20. deň kalendárneho mesiaca, splatnosť úveru 20.2.2023. Podľa prehľadu splácania, do predčasného zosplatenia, žalovaná z dlžnej sumy pôžičky jednotlivými splátkami uhradila na istinu sumu 1.808,71 eur. Keďže žalovaná porušila povinnosť uhrádzať jednotlivé splátky riadne a včas, žalobkyňa listom - opakované upozornenie z 21.2.2018 vyzvala žalovanú na úhradu omeškaných splátok vo výške 230,54 eur do 26.2.2018 a zároveň žalovanú upozornila na právo veriteľa zosplatiť celú pohľadávku. Z dôvodu opakovaného neplnenia zmluvných podmienok zo strany žalovanej žalobkyňa pristúpila k predčasnej splatnosti úveru k 26.4.2018, o čom žalovanú informovala listom z 26.4.2018 - výzva na predčasné splatenie úveru a vyzvala žalovanú k úhrade dlžnej čiastky 4.489,12 eur s príslušenstvom najneskôr do 6.5.2018.

Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne len sčasti. Bolo preukázané, že žalobkyňa a žalovaná uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, keď na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Posudzovaný právny vzťah medzi žalobkyňou a žalovanou je preto zmluvným vzťahom medzi spotrebiteľom a dodávateľom a preto predmetnú zmluvu považoval za spotrebiteľskú. Žalovaná si svoje zmluvné povinnosti riadne a včas neplnila, žalobkyňa preto vyhlásila predčasnú splatnosť úveru ku dňu 26.4.2018, o čom žalovanú informovala listom z 26.4.2018. Ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru uhradila žalovaná sumu vo výške 1.808,71 eur. Po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaná už ďalšie úhrady nevykonala. Žalovaná tvrdenia žalobkyne nepoprela. Vzhľadom na uvedené súd považoval návrh za dôvodný v časti uplatnenej úverovej istiny vo výške 4.191,29 eur, zosplatených a neuhradených zmluvných úrokov vo výške 235,10 eur, úroku z omeškania z omeškaných splátok vo výške 2,73 eur ku dňu zosplatenia úveru, t.j. k 26.4.2018 a preto v tejto časti žalobe vyhovel.

V časti zmluvného úroku vo výške 15,9% ročne z nezaplatennej istiny vo výške 4.191,29 eur od 27.4.2018 do zaplatenia návrh žalobkyne ako nedôvodný zamietol. Mal za preukázané, že strany si dojednali zmluvný úrok 15,9% ako fixný do doby splatnosti úveru. Konečná splatnosť úveru bola v zmluve dohodnutá ku dňu 20.2.2023, žalobkyňa však v zmysle zmluvných dojednaní pristúpila k zosplateniu celého úveru skôr, a to k 26.2.2018. Je nesporné, že úverový vzťah spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia poskytnutých prostriedkov má dlžník platiť úroky. Účastníci úveru si pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje. V takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov. Pokiaľ si však účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie od splatnosti úveru úroky z omeškania. Súd pritom vychádzal z uznesenia ÚS IV. 476/2012 z 18.9.2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor odvolacieho a prvostupňového súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažovaniu v podobe úrokov z úveru ako i úrokov z omeškania, čo spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Súd prvej inštancie preto žalobkyňu nepriznal dohodnutý úrok z istiny do splatnosti, ktorý si žalobkyňa uplatnila aj po zosplatení istiny.

Pokiaľ sa jedná o uplatnené úroky z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 235,10 eur od 27.4.2018 do zaplatenia, súd návrh žalobkyne zamietol z dôvodu, že pri omeškaní so zaplatením úrokov z omeškania, nie je možné požadovať úrok z omeškania z dohodnutého úroku. Nesplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy včas, je omeškaním s plnením príslušenstva pohľadávky (§ 121 ods. 3 O.z.), nie s plnením vlastného dlhu. Tým, že dlžník včas nesplatí úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva veriteľ nemá, pretože O.z. ani Obch.z. neupravujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s plnením príslušenstva pohľadávky. V súvislosti s poukazom žalobkyne na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 27.3.2008 sp. zn.: 4Cob/62/2007 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29.11.2017 sp. zn.: 43Co/19/2017, na ktoré v žalobe poukazuje, súd uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené sa nestotožnil so závermi uvádzanými v rozhodnutiach. Zároveň poukázal na to, že rozhodnutia súdov (judikáty) nie sú de iure všeobecne právne záväzné.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, vecne úspechom žalobkyne v konaní.

2. Proti tomuto rozsudku iba v jeho časti zvyšovo zamietajúcej žalobu podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu v napadnutej časti vyhovením žalobe aj v takejto časti a priznaním jej náhrady trov prvoinštančného aj odvolacieho konania. Nestotožnila sa s argumentmi súdu prvej inštancie, týkajúcimi sa napadnutej časti a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny, odvolanie odôvodnila tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

Má za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Citovala § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obch.z. a z komentára IURA EDITION: Z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodit', že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia, strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t. j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchylné. Pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku a hneď v dvoch rovinách: vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (úver) v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť požadované úroky. Ak dlžník v oboch prípadoch nespĺní svoju povinnosť včas, dostane sa do omeškania. Vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú tak svojou podstatou, ako aj funkciami, všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1). Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru je podporná (má dispozitívny charakter), a preto je, samozrejme, rozhodujúce, ako sa strany dohodli v zmluve. Svojou dohodou môžu rôzne kombinovať uplatnenie oboch inštitútov v konkrétnom prípade.

Z ustanovenia § 503 ods. 3 Obch.z. vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 ZoSÚ, v zmysle ktorého, ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. V uvedenom žalobkyňa odkázala aj na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne na rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/12/2017-90 z 31.1.2017.

Vychádzajúc z ustanovenia § 497 Obch.z., obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje.

V zmysle § 506 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Pokiaľ ide o aplikáciu § 506 Obch.z., toto ustanovenie upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Ako to vyplýva priamo z dikcie ustanovenia, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, situácia totiž nastala pre neplnenie si povinností dlžníka. Základnou zásadou spotrebiteľského práva je ochrana pred neprijateľnými podmienkami, to však neznamená vylúčenie aplikácie ustanovení na ochranu veriteľa pri neplnení si povinností dlžníka. Teda, odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obch.z. zmluva od počiatku nezanikla a naďalej trvá právo veriteľa, a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka, vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru. Tým nie je dotknutý nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania. V uvedenom žalobkyňa odkázala aj na aktuálnu rozhodovaciu prax, konkrétne na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/23/2017-92 z 29.11.2017, č. k. 43Co/28/2017-94 z 27.2.2018, č.k. 43Co/7/2018 z 31.5.2018, č. k. 43Co/29/2018 zo 16.8.2018, č. k. 43Co/21/2018 z 27.9.2018, č. k. 43Co/37/2018-185 z 20.12.2018.

V § 499 Obch.z. je dohodnutá odplata za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky, ak je poskytovanie úveru predmetom podnikania veriteľa - žalobcu, s čím nesporne súvisí aj § 502 Obch. z., v ktorom sú upravené práve úroky za poskytnutie úveru. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pojem odplaty za dojednanie záväzku poskytnúť úver je treba odlišovať od úrokov z úveru upravených v § 502 Obch. z. Odplata za dojednanie záväzku prichádza však do úvahy len vtedy, ak veriteľom je osoba, u ktorej je poskytovanie úveru predmetom jej podnikania. Podmienkou vzniku práva na zaplatenie odplaty je, že bola vrátane jej výšky medzi veriteľom a dlžníkom dohodnutá, pričom nezáleží na tom, či k čerpaniu dohodnutého úveru dlžníkom skutočne došlo. Dohoda o úrokoch z úveru podľa § 502 Obch. z. je podmienená tým, že veriteľ na základe zmluvy o úvere peňažné prostriedky dlžníkovi skutočne poskytol, inak by na ich úhradu nemal nárok. Mal by však nárok práve na zaplatenie odplaty s poukazom na § 499 Obch. z. Zmluva o úvere uzatvorená podľa § 497 Obch.z. nemôže byť dohodnutá ako bezúročná, keďže záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere a je jej podstatnou časťou s poukazom na § 269 ods. 1 Obch.z. Na zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa § 502 Obch. z. má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. Úroky z úveru sú totiž obsahom, a teda súčasťou záväzku dlžníka, a teda aj spotrebiteľa, na ktorom sa s veriteľom dobrovoľne dohodol. Záväzok dlžníka v zmluve platíť zmluvne dohodnuté úroky z úveru spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Keďže bola zmluva o úvere dohodnutá na dobu dlhšiu ako jeden rok, sú úroky z úveru v takom prípade, keď dlžník splácal dlh v splátkach, splatné spolu s každou splátkou. Celková suma úrokov musí byť dlžníkom zaplatená najneskôr so zaplatením zvyšnej časti istiny úveru. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má podľa názoru odvolacieho súdu dlžník zásadne povinnosť platíť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Odvolací súd je toho právneho názoru, že v zmluve o úvere dohodli strany úrok z úveru vo výške 11,50% ročne v primeranej výške, ktorá sa zásadným spôsobom neodchyľovala od úrokovej sadzby vyhlásenej NBS pre poskytovanie úverov občanom ku dňu 09.03.2015. Súčasťou Zmluvy o úvere sú aj Obchodné podmienky pre úvery občanom, z bodu 2.5.1 a 2.5.3 ktorých vyplýva, že úver musí byť splatený najneskôr v konečný deň splatnosti určený v zmluve o úvere, a to 11.03.2024. Záväzok dlžníka platíť úroky splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky je tak v súlade s § 503 ods. 1 Obch. zák., pričom tak, ako to vyplýva z § 503 ods.3 Obch. z., je dlžník povinný zaplatiť úroky za dobu od poskytnutia až do vrátenia peňažných prostriedkov, keďže sa na takúto povinnosť veriteľovi zmluvne zaviazal a tento jeho záväzok trvá aj po odstúpení veriteľa od zmluvy. Pokiaľ žalobca vyzval žalovaného na predčasné splatenie celého úveru, vrátane zmluvných úrokov a úrokov z omeškania v ním vyčíslenej výške tak, ako to vyplýva z jeho opakovanej výzvy, zaslanej žalovanému v súlade s OP, ide zároveň o jednostranný právny úkon odstúpenia žalobcu od zmluvy o úvere pre omeškanie žalovaného s vrátením po sebe idúcich troch splátok podľa § 506 Obch. zák., čo síce postup žalobcu podľa § 565 O.z., na ktorom sa žalobca so žalovaným v OP dohodol nevyklučuje, avšak na súdom uvádzanú povinnosť žalovaného platíť zmluvné úroky z úveru len do zosplatenia úveru nemá podstatnejší vplyv. Odvolací súd sa preto nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie o tom, že sa vyhlásením predčasnej splatnosti úveru podľa § 565 O.z., a nie odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obch. z. tak, ako to tvrdil žalobca, dostal veriteľ do výhodnejšieho postavenia, ako keby dlžník úver riadne a včas splácal, pretože dlžník svoj záväzok splácať mesačné splátky úveru porušil a tieto prestal splácať tak, ako to aj na pojednávaní sám potvrdil. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé, ako sa mohol žalobca dostať do výhodnejšieho postavenia tým, že úver zosplatenil a de iure zosplatením úveru od zmluvy o úvere odstúpil, keď nielenže nemal k dispozícii finančné prostriedky, ktoré poskytol žalovanému, ale nemal za ich používanie žalovaným zaplatenú ani odplatu. resp. odmenu rovnajúcu sa úroku z úveru a navyše ani finančné prostriedky, ktoré mu mal žalovaný priebežne vracať. Odvolací súd sa nestotožnil ani s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý s odvolaním sa na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 59/98, ktorým je uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 143/98 aplikoval na prejednávajúcu vec a rozhodol o zamietnutí úrokov z úveru s odôvodnením, ..." že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých peňažných prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátky). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platíť úroky z omeškania v zmysle § 369 Obchodného zákonníka, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi., Už z právnej vety citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá znie „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platíť úroky z omeškania,“ vyplýva, čo korešponduje aj s obsahom

odôvodnenia cit. rozhodnutia, že...okresný súd zamietol žalobu veriteľa voči dlžníkovi z úveru a ručiteľovi len v tej časti, predmetom ktorej boli úroky z omeškania za omeškanie s platením dohodnutých úrokov s odôvodnením, že zo zmluvy nevyplýva, že by sa účastníci dohodli, že úroky sa stanú samostatným záväzkom, ktorý by sa samostatne úročil. NS SR dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo veci samej je čiastočne dôvodné, a to vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/. V odôvodnení uviedol, ..."Žalovaný je podľa zmluvy povinný platiť z poskytnutých prostriedkov úroky. Úroky sú splatné mesačne. Úroky sú peňažným plnením a dôsledkom omeškania s ich platením je povinnosť platiť úroky z omeškania. Je to zákonný dôsledok vyplývajúci z ustanovenia § 369 ods. 1 bez toho, že by to museli účastníci právneho vzťahu dohodnúť. Úroky z omeškania patria za celú dobu, po ktorú je dlžník s platením úrokov v omeškani. Platí to však len pre omeškanie s platením úrokov z poskytnutých prostriedkov nie o úrokoch z omeškania. Keďže povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškanie s ich platením už ďalšie úroky z omeškania nepatria. Najvyšší súd SR v tejto súvislosti upozornil, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok) a že od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369), s ktorým názorom sa konajúci súd stotožnil, keďže logickým výkladom textu judikátu je možné dospieť k názoru, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa vlastne vyslovil tak, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov až do ich vrátenia, pričom posledný dátum vrátenia, a teda aj splatnosti bol stranami zmluvy o úvere dohodnutý na deň 11.03.2024. Odvolací súd je preto toho názoru, že uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 59/98 je možné na prejednávajúcu vec aplikovať, avšak s takým výkladom, že pokiaľ žalobca ako veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere tým, že vyhlásil jej predčasnú splatnosť preto, že dlžník nesplácal úver riadne a včas, a teda od zmluvy odstúpil, má právo na účtovanie úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania označovaných ako tzv. sankčné úroky v zákonnej alebo v dohodnutej výške s poukazom na § 369 Obch.z. až do splatenia celej poskytnutej sumy, vrátane úrokov z úveru, pretože tieto sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka. Dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť aj z nich úroky z omeškania. S poukazom na obsah rozhodnutia R 59/1998 nie je preto možné dospieť k názoru, že Najvyšší súd SR jednoznačne vyslovil, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, keďže o takomto nároku nerozhodoval ani okresný súd a ani Najvyšší súd SR. Navyše rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vychádzalo z právneho stavu v čase, keď výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná. V súčasnosti je však toto rozhodnutie, vzhľadom na zmenu právneho stavu, v tejto časti nepoužiteľné. Odstúpením od zmluvy o úvere veriteľom totiž povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a ani jeho záväzok zaplatiť dohodnuté úroky z úveru, keďže sa len menia podmienky, za ktorých je dlžník povinný túto povinnosť splniť, nezaniká. Táto povinnosť nezaniká ani vtedy, ak od zmluvy o spotrebiteľskom úvere odstúpi sám spotrebiteľ. (pozri § 13 ods. 3 ZoSÚ a aj § 6 ods. 2). Aj z poznámky uvedenej k rozhodnutiu R 59/1998 vyplýva, že „Osoba prijímajúca úver (dlžník) zo zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka preberá jednak povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a od doby poskytnutia peňažných prostriedkov do dňa ich vrátenia aj povinnosť platiť úroky. Výška úrokovej sadzby je spravidla dohodnutá priamo v zmluve, ak nie, ich výška sa určí podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka (vo výške obvyklých úrokov požadovaných za bankové úvery v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy). Úroky v tomto prípade nie sú sankciou za porušenie povinnosti, ale stávajú sa súčasťou peňažného záväzku dlžníka. Preto aj omeškanie s ich platením zákon sankcionuje povinnosťou platiť z nezaplatených splatných úrokov z omeškania. Ide pritom o odlišnú situáciu, než akú riešil judikát R 70/1994, podľa ktorého za omeškanie s platením úrokov z omeškania už dlžníkovi nevzniká ďalšia povinnosť platiť úroky z omeškania. 53. Povinnosť platiť úroky z omeškania tak bez ďalšieho vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškani s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať zmluvné úroky. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky aj podľa § 121 ods. 3 Obč. zák., aj keď majú iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať popri sebe (porovnaj rozsudky NS ČR z 25. 9. 2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27. 6. 2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005, a z 24. 7. 2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014, Komentár. 2. vydanie Praha: C. H. Beck, 2009, str. 1551 a 1856autorov Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník II. § 460 až 880. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní primeranosti výšky úrokového zaťaženia nie je možné postupovať tak, že by sa obidve sadzby úrokov mohli spočítavať a že by úroky z omeškania mali nahradiť od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany písomne zmluvne dohodli. Na základe uvedeného je odvolací súd toho názoru, že vyhlásenie úveru za predčasne splatný v zmysle § 565 O.z. a Čl. 2.9.1 Obchodných podmienok pre úvery občanom vo výzve na predčasné platenie úveru žalobcom má jediný dôsledok, a to že deň splatnosti - dátum 26.03.2017 je zároveň dňom, ku ktorému žalobca od úverovej zmluvy odstúpil. Odstúpenie od úverovej zmluvy a jeho účinky a dôsledky sú upravené priamo v Obch.z., preto je potrebné na ich posúdenie aplikovať § 506 a § 351

Obch.z. a priznať žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvných úrokov z nezaplatenej istiny úveru až do úplného zaplatenia úveru, čomu zodpovedá aj právna úprava obsiahnutá v § 6 a § 13 ods. 3 ZoSÚ v znení účinnom k 9.3.2015. Vyplýva z nej, že ak by to bol spotrebiteľ, ktorý by odstúpil od zmluvy o úvere, aj vtedy by musel zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi, preto neexistuje žiaden dôvod na to, aby neplatil úrok z úveru do splatenia úveru aj vtedy, keď od zmluvy odstúpil žalobca ako veriteľ. Zákon o spotrebiteľských úveroch sa pritom vzťahuje len na určitý okruh vzťahov, pričom ako jeden z dôvodov zániku zmluvy o úvere rovnako, ako aj Občiansky, či Obchodný zákonník upravuje odstúpenie dlžníka od zmluvy a nie zosplatenie úveru zo strany veriteľa. Či už oznámenie žalobcu, že sa celý úver stal splatný alebo odstúpenie od zmluvy nevylučujú, aby bol dlžník pri omeškaní s vrátením úveru povinný platiť ako úroky z úveru, ktoré predstavujú cenu - odplatu za prenechanie peňažných prostriedkov na ich používanie (nie odplatu podľa § 499 Obch.z. za dohodnutie záväzku poskytnúť úver), tak aj úroky z omeškania, ktoré sú sankciou za porušenie povinností, t. j. za nezaplatenie dlhu riadne a včas. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi zmluvné úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať zmluvné úroky a úroky z omeškania pri omeškaní dlžníka aj pri pôžičke. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky aj v prípade spotrebiteľského vzťahu, a to podľa § 121 ods. 3 O.z.. Majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať popri sebe. (porov. rozsudky NS ČR z 25.9.2003 sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27. 6. 2007 sp. zn. 33 Odo 657/2005 a z 24. 7. 2014 sp. zn. 33 Cdo 1401/2014). Keďže je v prejednávanej veci titulom, na základe ktorého si žalobca uplatňoval svoje právo spotrebiteľská zmluva, ktorá je regulovaná osobitnou úpravou a zmluvné podmienky dojednané v zmluve o úvere uzatvorenej predovšetkým podľa § 497 a nasl. Obch. z. sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa, je treba pri absencii inak prejavenej vôle v zmluve o úvere vychádzať z toho, že veriteľ má popri dojednaných zmluvných úrokoch ako úrokov z úveru nárok v prípade, že s vrátením úverových prostriedkov vrátane úrokov z úveru mešká, na zaplatenie úrokov z omeškania, pokiaľ bola ich výška zmluvne dohodnutá v dohodnutej výške, inak vo výške stanovenej zákonom. (Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí byť písomná, na rozdiel od zmluvy o úvere, ktorá písomná byť nemusí).Rozhodovacia prax a aj právna literatúra je jednotná v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky alebo úveru predstavujú odmenu za používanie požičanej istiny. Pokiaľ sú dohodnuté úroky odmenou za používanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškania s platením istiny a na rozdiel od dohodnutého úroku ich môže veriteľ požadovať, aj keby neboli zmluvne dohodnuté tak, ako vyplýva z ust. § 517 ods. 2 O.z.. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti, v ktorej zamietol žalobu žalobcu na zaplatenie úrokov z úveru vo výške 11,50 % ročne z dlžnej sumy 1,770,84 Eur aj po vyhlásení predčasnej splatnosti celého úveru, t. j. za obdobie od 17.3.2017 do zaplatenia nie je správne, preto ho musel odvolací súd podľa § 388 CSP zmeniť tak, že žalobcovi priznal právo na zmluvný úrok z úveru v uvedenej výške a žalovaného zaviazal na jeho úhradu tak, ako je to uvedené v druhej výrokovej vete tohto rozhodnutia. V uvedenom žalobkyňa odkázala na rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 8Co/193/2017-88 zo 7.12.2017, vydaný vo veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod čk . 13C/556/2015, na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/366/2017-84 z 30.11.2017, vydaný vo veci vedenej na Okresnom súde Komárno pod č.k. 10Co/90/2015-56, na rozsudky Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Co/297/ 2017 z 13.2.2018 a č. k. 5Co/311/2017 z15.2.2018 a č. k. 5Co/250/2017 z 13.2.2018, 5Co/414/2017 z 27.3.2018, č. k. 5Co/339/2017 z 22.3.2018, č. k. 3Co/248/2017 z 9.8.2018, č. k. 5Co/372/2017 z 22.3.2018, č. k. 5Co/8/2018 z 22.5.2018, č. k. 5Co/465/2017 z 10.5.2018, č. k. 5Co/6/2018 z 22.5.2018, č. k. 5Co/60/2018 z 30.8.2018 a č. k. 5Co/134/2018 z 25.9.2018. Uvedenými rozsudkami odvolací súd zmenil napadnuté rozsudky tak, že priznal nárok na zmluvný úrok po predčasnom zosplatení úveru. Uviedol, že v tejto otázke súdna prax nie je zjednotená. Uznesenie 4Obo/143/98 z 1.7.2000 NS SR nepotvrdzuje právny názor súdu prvej inštancie a rovnako ani z uznesenia IV. ÚS 476/2012-14 z 18.9.2012 ÚS SR nevyplýva, že dohodnuté úroky patria len do splatnosti dlhu. Žalobkyňa poukázala aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/138/2017-83 z 27.3.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitra č.k. 12Co/116/2017 z 19.6.2018 a uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 12Co/70/2018-187 z 26.10.2018, na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/ 108/2017 z 29.5.2018, uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/326/2017-84 z 31.5.2018, rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/203/2017-94 z 19.7.2018, uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 12Co/171/2017-102 z 13.11.2018, uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 12Co/115/2017-184 z 25.10.2018 a uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 7Co/4/2018-91 z 30.11.2018, na rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/36/2018-115 z 13.9.2018, ktorým

zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal nárok na zmluvný úrok po zosplatnení. Žalobkyňa ďalej poukázala na uznesenie Krajského súdu v Košiciach čk. 3Co/346/2017 zo dňa 28.9.2018. V uvedenom rozhodnutí súd poukázal na zápisnicu z občiansko-právneho kolégia Krajského súdu v Košiciach zo 7.2.2017 a potrebu posudzovania konkrétnej dohody strán sporu, „nakoľko pokiaľ v spotrebiteľskej zmluve je dohodnuté platenie zmluvných úrokov až do doby vrátenia úveru (ako je to aj vo veciach sp. zn. 1Co/223/2015 a 260/224/2015), nemožno bez ďalšieho, teda bez ohľadu na existujúcu dohodu, nepriznať úrok po zosplatnení, okrem prípadov, že takéto zmluvné dojednania sú neplatné, čo však je vždy vecou posúdenia konkrétnych skutkových okolností. Z ust. § 503 ObZ bez ďalšieho nie je možné uzavrieť, že úrok patrí len do splatnosti úveru, keďže toto ustanovenie upravuje otázku splatnosti úrokov (pre prípad, že si ju zmluvné strany nedohodli inak), nie otázku doby trvania povinnosti platiť úroky. Doba trvania povinnosti platiť úroky je upravená len určením jej začiatku v § 502 Obch.z. a koniec doby je ponechaný na vôľu zmluvných strán. V zásade je možné dohodnúť zmluvný úrok až do doby vrátenia úveru. Žalobkyňa poukázala aj na odlišné stanovisko predsedníčky senátu k rozhodnutiu Krajského súdu v Prešove č. k. 9Co/38/2018 z 18.10.2018, na uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Co/324/2017 z 28.8.2018, na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/256/2018-134 z 28.12.2018, na uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 12Co/4/2018-103 z 11.12.2018, na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 16Co/240/2018-136 z 27.11.2018, na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove č. k. 14Co/22/2018 z 29.1.2019.

Žalobkyňa má za to, že má nárok na úrok z omeškania z úrokov, poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14Co/542/2016-59 z 13.6.2017, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobkyni priznal nárok na úrok z omeškania zo zmluvných úrokov. S poukazom na ust. § 2 písm. c/, g/ a h/ ZoSÚ a body 2.4 a 2.5.2 obchodných podmienok pre úvery občanom mal súd za nepochybné, že do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom patria aj dohodnuté úroky, pričom strany sa zmluvne dohodli na úrokovej sadzbe úveru, na výške anuitnej splátky a na tom, že sa úver úročí denne odo dňa prvého čerpania úveru do dňa predchádzajúceho splateniu úveru a dohodnuté úroky sú súčasťou anuitnej splátky, z čoho vyplýva zmluvné dojednanie, že dohodnuté úroky sa stanú súčasťou istiny. Právo zmluvných strán dohodnúť sa, že dohodnuté úroky sa stanú súčasťou istiny, nie je ustanoveniami O.z. ani Obch.z. o omeškaní s platením príslušenstva. Úroky z omeškania a poplatok z omeškania sú podľa § 121 ods. 3 O.z. príslušenstvom pohľadávky, ktorým sa v zmysle uvedeného ustanovenia a v nadväznosti na definíciu záväzkového vzťahu v § 488 O.z. vo všeobecnom chápaní právnej teórie rozumie peňažné plnenie (istina) a na ktoré má veriteľ právo podľa hlavného záväzkového vzťahu, k zmene ktorého (v prípade, že možno nárokovať aj sankciou za omeškania so zaplatením) dochádza priamo zo zákona v prípade omeškania dlžníka. Úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým, ktorého vznik je podmienený platným záväzkovým vzťahom hlavným. Splnením hlavného záväzku (alebo iným zo spôsobov jeho zániku) zaniká aj akcesorický záväzok úrokový; pretrváva iba povinnosť uhradiť už úroky (zmluvné úroky z úveru), na ktoré vznikol nárok. Tým, že včas dlžník nezaplatí úroky z istiny, dostáva sa do omeškania s plnením príslušenstva. Hoci Obch.z. ani O.z. neupravujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky, právo zmluvných strán dohodnúť sa, že dojednané úroky sa stanú súčasťou istiny, dotknuté tým nie je, a teda následne nie je tým dotknuté ani právo veriteľa požadovať, aby dlžník v prípade omeškania s platením takto zvýšenej istiny (o dohodnuté úroky) zaplatil veriteľovi aj dohodnutú alebo zákonom stanovenú sadzbu úrokov z omeškania. V prípade, keď sa zmluvné úroky stali súčasťou istiny, tak ako v súdnej veci, môže žalobca po práve požadovať aj úrok z omeškania z tejto zvýšenej istiny, teda z dohodnutých úrokov za poskytnutý úver. Tiež žalobkyňa poukázala rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici čk. 43Co/19/2017-103 z 29.11.2017, na rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/219/2017-104 z 13.12.2017, na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Co/78/2018-187 zo dňa 18.4.2018, na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/111/2017-82 z 22.3.2018, na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19Co/143/2017-60 z 19.4.2018, na rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 12Co/116/2017 z 19.6.2018, na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/270/2017 z 31.5.2018, na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13Co/577/2016, na uznesenie Krajského súdu v Nitre č.k. 12Co/70/2018-187 z 26.10.2018. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti mala žalobkyňa za to, že jej odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h/ CSP - rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadрила, odvolací návrh nepodala.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku

súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal rozsudok v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

5. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobkyňou a žalovanou ako založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

V konaní bolo nesporné, že zmluvný vzťah medzi stranami konania, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, napĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, ako i spotrebiteľského úveru.

6. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 28.5.2018 domáhala, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie jej istiny 4.191,29 eur, úroku 235,10 eur (dohodnutý úrok, ktorý bola žalovaná povinná splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatenia), úrokov z omeškania 2,73 eur (dohodnutý úrok z omeškania z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru), úrokov 15,9 % ročne z nezaplatennej istiny 4.191,29 eur od 27.4.2018 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatennej istiny 4.191,29 eur od 27.4.2018 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 235,10 eur od 27.4.2018 do zaplatenia, a náhrady trov konania.

Súd prvej inštancie rozhodol, že žaloba žalobkyne je prevažne dôvodná. Súd žalobe nevyhovel iba v časti požadovaného zmluvného úroku, ktorý si žalobkyňa uplatnila vo výške 15,9% ročne z nezaplatennej istiny 4.191,29 eur od 27.4.2018 do zaplatenia, a v časti úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 235,10 eur od 27.4.2018 do zaplatenia.

7. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej vo vzťahu k úrokom 15,9% ročne z nezaplatennej istiny 4.191,29 eur od 27.4.2018 do zaplatenia, na právnom závere, že žalobkyňa prislúcha právo na zaplatenie dohodnutého zmluvného úroku z úveru len do jeho splatnosti v dôsledku mimoriadneho zosplatenia úveru jednostranným právnym úkonom veriteľky (t. j. do 26.4.2018).

Žalobkyňa s týmto jeho záverom nesúhlasila dôvodiac najmä tým, že dlžník je povinný platiť úroky až do doby skutočného vrátenia poskytnutého úveru veriteľovi, žiadosťou o okamžité splatenie úveru nedochádza k zániku (predčasnému ukončeniu) zmluvy, povinnosť platiť úroky z omeškania je predpokladaným zákonným sankčným mechanizmom, pretrvávajúci stav, keď žalovaný naďalej užíva (a nevracia) poskytnuté finančné prostriedky a žalobkyňa nimi fakticky nedisponuje, rozhodne nie je dôvodom na nepriznanie zmluvne dohodnutých úrokov, inštitút úroku je v právnej doktríne SR a ČR dlhodobo interpretovaný ako cena za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne platiť tento úrok za skutočnú dobu užívania (bez ohľadu na termín splatnosti úveru), t. j. do doby reálneho vrátenia úveru veriteľovi, v ktorej súvislosti poukázala na odbornú literatúru, keď vzhľadom na prezentované doktrinálne závery a rozhodovacia prax nemožno v danom prípade akceptovať údajnú neprípustnosť paralelného úročenia istiny úverovej pohľadávky žalobkyne úrokom z omeškania a súčasne riadnym zmluvným úrokom (v podrobnostiach viď 2. bod tohto rozhodnutia odvolacieho súdu).

Odvolací súd je rovnako ako súd prvej inštancie názoru, že veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť už iba úroky z omeškania (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 143/98), pričom uvedeným názorom aj podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo vydané po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie a následnej implementácii relevantných smerníc do právneho poriadku SR.

Za odklon od ustálenej rozhodovacej praxe nemožno považovať odklon od záverov zaujatých v odbornej literatúre, citovanej odvolateľkou (por. uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo124/2017 z 18.7.2018).

Žalovaná bola pôvodne povinná platiť zmluvný úrok do dohodnutej doby vrátenia požičaných peňazí. V prípade zmeny pôvodných podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý, po zosplatení úveru, sa

dlužník dostáva do omeškania s plnením dlhu a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/108/2014). Povinnosť uhradiť úrok do jeho vrátenia sa vzťahuje na časové obdobie od poskytnutia úveru do dohodnutej doby jeho vrátenia len pokiaľ veriteľ nevyvolá zmenu pôvodných podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý (napr. zosplatnením úveru, v dôsledku ktorého nastupuje režim platenia úrokov z omeškania). V prípade iného záveru by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi stranami (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/30/2012).

Veriteľ svojim právnym úkonom navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby finančných prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekonformný stav, kedy spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti plnenia, pričom veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky prijímal, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo spotrebiteľovi by neboli garantované žiadne práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014).

Odvolačná námietka žalobkyne o povinnosti dlžníka-žalovanej v predmetnom spore platiť zmluvný úrok od poskytnutia peňazí do ich reálneho vrátenia preto nemohla obstáť. Je na veriteľovi akým spôsobom reflektuje stav porušenia zmluvných povinností dlžníka a v prípade zosplatnenia celého dlhu nesie veriteľ zodpovednosť za právne následky, vyplývajúce zo zmeny pôvodných zmluvných podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý. Záleží na veriteľovi akým spôsobom si zabezpečí splnenie dlhu dlžníkom. S protiprávnym stavom (porušením zmluvných podmienok) sa potom spájajú sankcie, keďže dlžník je v omeškani s vrátením sumy. Preto sa s ním nemôžu spájať odplatné plnenia, ktoré súvisia so stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov dlžníkom podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy (odplatné nároky patria len v právne súladnom stave, porovnaj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014). Veriteľ pritom neposkytuje finančné prostriedky (neprejavuje vôľu v čase uzavretia zmluvy) pre prípad porušenia povinnosti dlžníka, ale na dohodnutú dobu (do ktorej má dôjsť k vráteniu peňazí).

K odvolacej argumentácii žalobkyne, že v dôsledku porušenia povinností by dlžník získal pre neho výhodnejšie postavenie, je potrebné uviesť, že splatnosť celého dlhu bola privodená v dôsledku jednostranného právneho úkonu žalobkyne ako veriteľa, vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru. V prípade porušenia povinnosti dlžníka je na veriteľovi ako bude následne postupovať a využije sankcie a zabezpečovacie prostriedky na eliminovanie dôsledkov porušenia povinnosti dlžníka, ktoré právny poriadok upravuje. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu nie je úkonom dlžníka ale veriteľa, ktorý sa rozhodol a prejavil vôľu v uvedenom smere, v dôsledku čoho znáša právne následky. Nejedná sa preto o „zvýhodnenie dlžníkov“, ktorí si neplnia povinnosti oproti iným, ktorí svoj dlh plnia, keďže je na veriteľovi, ako využije hmotnoprávne nástroje priznané právnym poriadkom na zabezpečenie splnenia dlhu a uplatnenie sankcií pre prípad porušenia zmluvných povinností dlžníkom.

Úrok z úveru je cena (odplata) za užívanie poskytnutých peňažných prostriedkov, a to na dohodnutú dobu, t. j. do dohodnutej doby vrátenia poskytnutých prostriedkov veriteľom dlžníkovi, po uplynutí ktorej sa už úver neposkytuje a v prípade nesplnenia dlhu v lehote splatnosti ide o vymáhanie dlhu, nie však o pokračovanie poskytovania úveru. Pri uzavretí zmluvy veriteľ neprejavuje vôľu poskytovať finančné prostriedky aj na dobu porušovania povinnosti dlžníka zo zmluvy (neplatením dlhu v lehote splatnosti), pričom dlžník tieto prostriedky po splatnosti dlhu neužíva, ale neoprávnené zadržiava, preto sa nemôže jednať o odplatu za užívanie peňažných prostriedkov.

Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý

proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne).

Preto pokiaľ súd prvej inštancie žalobu v časti o zaplatenie úroku vo výške 15,9% ročne z nezaplatenej istiny 4.191,29 eur od 27.4.2018 do zaplatenia zamietol, z dôvodu, že žalobkyni prislúcha právo na zaplatenie dohodnutého zmluvného úroku z úveru len do jeho splatnosti v dôsledku mimoriadneho zosplatenia úveru jednostranným právnym úkonom veriteľky, je jeho rozhodnutie vecne správne.

8. V napadnutej zamietajúcej časti veci samej vo vzťahu k úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 235,10 eur od 27.4.2018 do zaplatenia, súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na závere, že pri omeškaní so zaplatením úrokov z omeškania, nie je možné požadovať úrok z omeškania z dohodnutého úroku. Nesplatenie úrokov z omeškania z dlžnej sumy včas, je omeškaním s plnením príslušenstva pohľadávky (§ 121 ods. 3 O.z.), nie s plnením vlastného dlhu. Tým, že dlžník včas nespláti úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu (istiny). Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva veriteľ nemá, pretože O.z. ani Obch.z. neupravujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s plnením príslušenstva pohľadávky. V súvislosti s poukazom žalobkyne na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 27.3.2008 sp. zn.: 4Cob/62/2007 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29.11.2017 sp. zn.: 43Co/19/2017, na ktoré v žalobe poukazuje, súd uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené sa nestotožnil so závermi uvádzanými v rozhodnutiach. Zároveň poukázal na to, že rozhodnutia súdov (judikáty) nie sú de iure všeobecne právne záväzné.

Žalobkyňa namietala, že strany sa zmluvne dohodli na úrokovej sadzbe úveru, na výške anuitnej splátky a na tom, že sa úver úročí denne odo dňa prvého čerpania úveru do dňa predchádzajúceho splateniu úveru a dohodnuté úroky sú súčasťou anuitnej splátky, z čoho vyplýva zmluvné dojednanie, že dohodnuté úroky sa stanú súčasťou istiny. Hoci Obch.z. ani O.z. neupravujú majetkové sankcie pre prípad omeškania s platením príslušenstva pohľadávky, právo zmluvných strán dohodnúť sa, že dojednané úroky sa stanú súčasťou istiny, dotknuté tým nie je, a teda následne nie je tým dotknuté ani právo veriteľa požadovať, aby dlžník v prípade omeškania s platením takto zvýšenej istiny (o dohodnuté úroky) zaplatil veriteľovi aj dohodnutú alebo zákonom stanovenú sadzbu úrokov z omeškania. V prípade, keď sa zmluvné úroky stali súčasťou istiny, tak ako v súdnej veci, môže žalobca po práve požadovať aj úrok z omeškania z tejto zvýšenej istiny, teda z dohodnutých úrokov za poskytnutý úver.

Odvolačný súd k tejto námietke uvádza, že z dôvodu, že zmluvný úrok vyčíslený žalobkyňou vo výške 253,10 eur (a súdom prvej inštancie v odvolaní nenapadnutej vyhovujúcej časti veci samej aj priznaný žalobkyni) bol súčasťou anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatenia, žalobkyni prislúcha táto nezaplatená časť zosplateného dlhu, ktorú sa žalovaná zaviazala vrátiť. Žalobkyni preto prináležalo právo na zaplatenie sumy 253,10 eur, tvoriacej súčasť zročného dlhu, vyčísleného do doby splatnosti celého dlhu, v dôsledku jednostranného právneho úkonu veriteľa, aj spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 253,10 eur od 27.4.2018 do zaplatenia (v rovnakom režime, aký sa vzťahoval na ostatnú zročnú časť dlhu 4.191,29 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 27.4.2018 do zaplatenia).

9. Odvolací súd riadiaci sa týmito úvahami rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej o zaplatenie úrokov z omeškania 5% ročne z nezaplatených úrokov 235,10 eur od 27.4.2018 do zaplatenia podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni úroky z omeškania 5% ročne zo sumy 235,10 eur od 27.4.2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v zostávajúcej napadnutej zamietajúcej časti veci samej rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie. V konaní pred súdom prvej inštancie bola žalobkyňa úspešná v časti o zaplatenie sumy 4.191,29 eur, úroku 235,10 eur, úroku z omeškania 2,73 eur, úrokov z omeškania vo

výške 5 % ročne zo sumy 4.191,29 eur od 27.4.2018 do zaplattenia, a neúspešná len v časti úroku vo výške 15,9 % ročne zo sumy 4.191,29 eur od 27.4.2018 do zaplattenia, a úroku z omeškania 5% ročne z úrokov 235,10 eur od 27.4.2018 do zaplattenia, predstavujúcich príslušenstvo pohľadávky a súčasne nepatrnú časť. Podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP žalobkyni voči žalovanej preto prislúchal nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu.

11. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP, keďže predmetom odvolacieho konania bolo len príslušenstvo pohľadávky (zmluvný úrok 15,9 % ročne zo sumy 4.191,29 eur od 27.4.2018 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 235,10 eur od 27.4.2018 do zaplattenia), odvolací súd pre účely procesného rozhodovania o trovách konania zistil predbežnú výšku príslušenstva k času svojho rozhodovania a túto zohľadnil pri posúdení „úspechu“ v konaní (porov. rozhodnutie NS SR sp. zn. 1MCdo/1/2004). V odvolacom konaní úspech žalobkyni predstavoval 1,73% (úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 235,10 eur od 27.4.2018 do 27.5.2020 teda do dňa rozhodovania odvolacieho súdu, t.j. suma 24,54 eur) a úspech žalovanej 98,27% (zmluvný úrok 15,9 % ročne zo sumy 4.191,29 eur od 27.4.2018 do 27.5.2020 teda do dňa rozhodovania odvolacieho súdu t.j. suma 1.391,26). Pomer úspechu a neúspechu strán konania tak predstavoval vznik nároku žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 96,54%, avšak z dôvodu, že žalovaná v odvolacom konaní ostala pasívna, do konania sa nezapojila (nevykonala žiaden procesný úkon) a náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, náhrada trov odvolacieho konania žalovanej odvolacím súdom priznaná nebola (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/14/2018).

12. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)